

„Danskeren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSE-
BLAD FOR DET DANSKE
FOLK I AMERIKA,
udgivet af

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren“ udgaa Onsdag i hver Uge.

Pris pr. Aargang:

De Forenede Stater \$2.00. Udlandet \$2.50
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring
etc. med Undtagelse af Bidrag til

Bladets Indhold adresseres

DANISH LUTHERAN PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:

A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Acceptance for Mailing at special
rate of postage, provided for in Section
1103, Act of Oct. 3, 1917, author-
ized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til „Dan-
skeren“'s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk
som avterer i Bladet, enten for at læ-
se hos dem eller for at faa Oplysning
om det avterede, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Dr. F. A. Schmidt. Dette for
saa kendte, men nu saa sjældne
nævnte Navn drager Past. L. A.
Dahl frem i sidste Nr. af „Luth-
eraneren“. Han havde faaet i
Sinde at besøge den gamle Profes-
sor, og saa skriver han bl. a.:

„Baade Dr. Schmidt og Hustru
mødte os i Døren med Glæde og
Smil. De er nok saa kækkede og
raske. Doktoren ser daarligt, saa
han ikke kunde kende os paa
Ansigtet, men han kendte Røsten.

At det blev et hyggeligt Møde
er overflødig at sige. Det bar
løs paa Religionen med en Gang
med Doktoren. „Jeg er bleven
mere og mere en Katekisme-Disci-
pelp, og min daglige Beskæftig-
else er med to Lektier: Først:
Jeg er en arm Synder. Andet:
Jesus er min Frelser. Med dette
har jeg nok nu, der er Kærnen
af hele Sandheden nedlagt.“ —

Vi vilde saa gerne faa høre lidt
om, hvorledes det nu var med det
timelige, med Helbred osv. Og
vi begyndte igen og igen, men
før vi vidste af det, saa var han
inde paa Religionen igen. Og han
citerede baade tyske og norske
Salmer. Denne Gang nævnte han
ikke Kirkestriden. Gud ske Tak
og Lov! Han syntes at være kom-
men til Ro her. — Dr. Schmidt
bliver 83 Aar, om han lever til
i Januar. Han er den eneste gen-
levende af de Lærere, som be-
gyndte den første norske luther-
ske Højskole i Amerika i Half-
way Creek, Wis., i 1861 og næste
Aar i Decorah, Ia. Den Gang
talte den norske Synode 17 Præs-
ter. — Mrs. Schmidt, der er
77, bærer sin Alder godt og læ-
ser højt for sin Mand om det
vigtigste, der foregaar baade i
det borgerlige og kirkelige Liv.

Herpaa svarer Præsident Ma-
saryk, at dette kun kan opnaas
ved en fuldstændig Adskillelse
mellem Stat og Kirke. Præsiden-
ten henviser til Centralmagterne
og særlig Østrig-Ungarn, der gi-
ver et afskrækkende Eksempel
paa Forbindelsen mellem Kirke
og Stat.

Præsidenten er overbevist om,
at denne Adskillelse vil komme
uden Kulturkamp. Der bliver ik-
ke Tale om Inddragning af Kir-
kegods.

Den frisisdede Presse har gan-
ske stillet sig paa Præsidentens
Side i dette Spørgsmaal.

Katolikkerne og den liberale
Teologi. Den katolske Kirke i
Tyskland lægger i denne Tid
stærkt an paa at hverve Tilhæn-
gere blandt Protestanterne.

Ved nogle Vækkelsesmøder i
syv katolske Kirker i Dresden
var der for kort Tid siden et
stort Tilhæng. En af Prædikanter-
ne benyttede en Fortælling, der
gjorde stærkt Indtryk paa de
protestantiske Tilhørere. Han
sagde: „Se engang paa Prote-
stanterne. Saa mange Prædike-
stole, saa mange forskellige Lær-
domme. I Køn som der engang
en Tjenestepige til mig og vilde
optages i den katolske Kirke.
Paa mit Spørgsmaal om hvorfor,
svarede hun, at hun havde været
i alle Køns katolske Kirker og
overalt hørt den samme Sand-
hed: men i den Kirke, hun hid-
til havde tilhørt, prædikede man
om Formiddagen, at Kristus er
Guds Søn, og om Eftermiddagen,
at han kun er et Menneske.

Det teologiske Seminar, i May-
wood, Ill., aabnede, skriver The
Luth. Servy af 3. Dec., meget
lovede Torsdag den 2. Okt.
Hvert Værelse i de to Logis-Byg-
ninger var optaget, og Sagnin-
gen vil rimeligvis blive det stør-
ste i Skolens Historie. Foruden
Fakultetet og det store Antal
Studenter var der ikke faa af
Chicagoes Præster til Stede ved
Aabningen. Rev. R. B. Peery,

Ph. D., der til fornylig var For-
stander for Midland College og
nu er Præst i Polo, Ill., holdt
Aabningstalen. Hans Tema var
„The Making of a Prophet.“

En „American-Scandinavian“
Fest holdtes den 6. November i
St. Paul lutherske Kirke, Anso-
nia, Conn., ved hvilken Rev. Victor
E. Beck en Præst, under „The
United Scandinavian Temperance
Committees“ Auspiceer. Miss
Gladys Hedberg, Suprano fra
Waterbury, Conn., med Miss E-
dith Tralberg som Akkompagni-
st, sang nogle gode Soloeer. Dr.
A. B. Benson fra Yale Universi-
tet holdt en Tale om, „The
American-Scandinavian Founda-
tion“, hvori han foredrog om
Organisations Hensigt og dens
Arbejde.

Dr. F. A. Schmidt. Dette for
saa kendte, men nu saa sjældne
nævnte Navn drager Past. L. A.
Dahl frem i sidste Nr. af „Luth-
eraneren“. Han havde faaet i
Sinde at besøge den gamle Profes-
sor, og saa skriver han bl. a.:

„Baade Dr. Schmidt og Hustru
mødte os i Døren med Glæde og
Smil. De er nok saa kækkede og
raske. Doktoren ser daarligt, saa
han ikke kunde kende os paa
Ansigtet, men han kendte Røsten.
At det blev et hyggeligt Møde
er overflødig at sige. Det bar
løs paa Religionen med en Gang
med Doktoren. „Jeg er bleven
mere og mere en Katekisme-Disci-
pelp, og min daglige Beskæftig-
else er med to Lektier: Først:
Jeg er en arm Synder. Andet:
Jesus er min Frelser. Med dette
har jeg nok nu, der er Kærnen
af hele Sandheden nedlagt.“ —
Vi vilde saa gerne faa høre lidt
om, hvorledes det nu var med det
timelige, med Helbred osv. Og
vi begyndte igen og igen, men
før vi vidste af det, saa var han
inde paa Religionen igen. Og han
citerede baade tyske og norske
Salmer. Denne Gang nævnte han
ikke Kirkestriden. Gud ske Tak
og Lov! Han syntes at være kom-
men til Ro her. — Dr. Schmidt
bliver 83 Aar, om han lever til
i Januar. Han er den eneste gen-
levende af de Lærere, som be-
gyndte den første norske luther-
ske Højskole i Amerika i Half-
way Creek, Wis., i 1861 og næste
Aar i Decorah, Ia. Den Gang
talte den norske Synode 17 Præs-
ter. — Mrs. Schmidt, der er
77, bærer sin Alder godt og læ-
ser højt for sin Mand om det
vigtigste, der foregaar baade i
det borgerlige og kirkelige Liv.

„Hvor er Jesus henne?“

En Prædiken med denne Over-
skrift har Past. N. P. Hald efter
Opfordring ladet offentliggøre i
„Den danske Kirke“'s Ungdoms-
Blad „Ungdom“. Hans Tekst er
Rom. 10, 4—17, og han begynder
med Verset:

Jesus, hvor er du dog henne?
Hjertet søger dig omsonst,
selv hvor dig Apostelpenne
tegned af med himmelsk Kunst
som en Hjælper af al Nød,
Herre over Liv og Død,
som du gik og stod herude,
nem at finde, god at bede.

Saa læser vi bl. a.: „Men som
han spørger i første Vers, saa-
dan havde han spurgt i sin Ung-
dom, og han havde søgt Jesus
i den hellige Skrift. Men hvor
dejlige Billeder, der saa var
tegned af Herren, saa følte Hjer-
tet sig dog ikke tilfredsstillt
der; det var dog kun Billeder
af Jesus og ikke den levende
Jesus selv; og de Velgerninger,
der fremstilledes der, var jo øvet
mod andre.“

Længere fremme læser vi:
„Ja, nogle vil sige, at han er
lovede Torsdag den 2. Okt.
Hvert Værelse i de to Logis-Byg-
ninger var optaget, og Sagnin-
gen vil rimeligvis blive det stør-
ste i Skolens Historie. Foruden
Fakultetet og det store Antal
Studenter var der ikke faa af
Chicagoes Præster til Stede ved
Aabningen. Rev. R. B. Peery,

I mene i dem at have evigt Liv
og det er dem, som vidne om
mig. Og I ville ikke komme til
mig, for at I kunne have Liv.“
(Joh. 5, 39—40).

Endvidere i Forhold til Rom.
10, 8 siger Past. Hald: „Og
lad nu ingen fortælle os, at det
ikke er Troens Ord eller den apo-
stoliske Trosbekendelse, Paulus
mener her, fordi han taler om at
prædike Troens Ord; for ham er
Evangeliet og Troens Ord det
samme.“ „Ved Troen paa
hans Ord til os, som Troens Ord
er, modtager vi ham selv og
hans Retfærdighed, og ved at
bekende ham med Munden og i
vort Liv beholder vi ham og
hans Retfærdighed, saa vi bliver
frelst derved. Ja, det skulde væ-
re vor Kirkes Opgave, at pege
paa Herrens Ord til os baade i
Daab og Nadvere, og at han er
selv levende i dette Ord, den Op-
gave at svare bestemt og klart
paa Spørgsmaalet: Hvor er Jesus
henne?“

Endnu en Citat, hvis Slutning
direkte berører os som Kirke-
samfund: „Hvorfor holder vi saa
fast paa det danske? Ikke for
di vi mener, vi er bedre end A-
merikanere eller andre Nationer;
for Gud er der ikke Personsan-
seelse eller Nationalforskell mel-
lem Jøder og Grækere, Danske
og Amerikanere; og der skulde
heller ikke være det hos os; men
for Religionens Skyld holder vi
paa vort danske saa længe som
muligt; det, som er en Hjertesag,
maa leves paa Hjertesproget.
Og selv om Sproget ikke
var en Hindring for os i at slutte
os sammen med den amerikansk-
lutherske Kirke, saa vilde vi
være fremmede der med vort Svar
paa Spørgsmaalet: Hvor er Je-
sus henne? Og vi vilde endnu
være for faa og smaa til at sla-
agennem med vort Svar og Pe-
gen paa Herrens Ord til os i
Daab og Nadver, ja paa Daaben
og Nadveren selv. Ja, alene af
den Grund maa vi modsætte os
Sammenslutning med Den fore-
nede dansk-lutherske Kirke; de
kan ikke dele vort Syn paa Tro-
ens Ord, og vi kan ikke dele Syn
med dem paa den hellige Skrift.
Vi maa selv blive stærkere, før
vi kan slutte os sammen med an-
dre og faa Betydning; vi maa
leve os noget mere sammen med
Herren i Paakaldelse, baade i
Tro og Bøn; og vi maa leve os
noget mere sammen med hver-
andre ved Herrens Ord til os i
Daab og Nadvere.“

Hvem der vil læse Past. Halts
Prædiken (eller Foredrag) i sin
Helhed henvises til „Ungdom“
af 15. Nov.

Det synes, som Past. Hald ta-
ler paa sit Samfunds Vegne, og
vi har ikke set, at nogen har
imødegaaet, hvad han siger. Der-
imod tyder den Omstændighed,
at Prædiken er holdt ved et
„Ungdomsstævne“ i Cordova,
Nebr., og han har indsendt den
efter Opfordring, unægtelig paa,
at hans Ord blev modtaget med
Samtykke.

Vi tillader os at sige, at vi i
„Den forenede dansk lutherske
Kirke“ holder Guds Ord i den
hellige Skrift for at være Guds
Ord til os, og vor kære apostoliske
Trosbekendelse holder vi for at
være den troendes Svar derpaa,
altsaa vort tilsvarende Ord til
Gud.

Og vi mener, at Past. Hald
og hans Meningsfæller mistyder
og forvrænger de to anførte
Skriftsteder, særlig Joh. 5, 39—
40 og Rom. 10, 8.

Til det første Sted bemærker
Dr. Skat Rørdam, der jo da reg-
nes for Grundtvigianer:

„Tankegangen i V. 37—40 er:
ligesom mine Gerninger vidne,
saaledes har Faderen i Forti-
den vidnet, i Skrifterne; men
lige saa lidt som I nogen Sinde
have hørt hans egen Røst eller
set ham, lige saa lidt have I
hans Ord blivende i eder; thi
skønt I ransage Skrifterne, og
disse vidne om mig, ville I dog
ikke komme til mig.“

Rørdam finder altsaa Sam-
stemning mellem Skrifterne og
Jesus, medens Hald finder en
sig store Anstrengelser for at

Slags Modsetning. Tankegangen
i dette Afsnit af Joh. 5. Kap.
er ligefrem og letfattelig den-
ne: I (Jøder) ransager Skrif-
terne og mener i dem at have
evigt Liv, og deri gør I ret; thi
de vidner om mig. Men hvorfor
kommer I saa ikke til mig? For-
di I ikke vil det. Fulgte I
Skrifterne, som I ransager, saa
troede I mig og kom til mig.

Udtrykket „det Troens Ord,
som vi prædike“ (Rom. 10, 8)
kan ikke opfattes som pegende
paa den apostoliske Trosbeken-
delse uden at gøre Vold paa
baade selve Teksten og paa Sam-
menhængen.

Tilføjjelsen „som vi prædike“
viser klart, at det er Apostele-
nes Prædiken, der peges paa,
altsaa den apostoliske Forkyn-
delse af Kristus til Frelse, en
Forkyndelse, der var beregnet
paa og skikket til at vække Tro
hos Tilhørerne.

Og den Forestilling, at Apo-
stelen her skulde have Forhol-
det mellem Skriften og den apo-
stoliske Trosbekendelse for Øje,
strider imod Tankegangen i hvad
han her skriver om. Udtrykket
„Troens Ord“ staar sikkert som
Betegnelse af det Ord, den
Forkyndelse, der viser Vej til
Frelse ved Tro paa Kristus i
Modsetning til Gerningernes Vej,
ad hvilken saa mange Jøder søg-
te at opnaa Frelse.

Past. Hald giver Indtryk af
kristelig Alvor, og vi kan glæde
os over, at man i „Den danske
Kirke“ holder fast ved Beken-
delsen i alle dens Led. Det er
den sande oprindelige Bekendelse
af den frelsende Tro.

Men det er farligt at ville bøj-
e Bibelens Ord for at faa dem til
at stadfæste forudfattede Menin-
ger.

Og det er farligt at gøre en
saadan Anskuelse gældende, at
Skriften skulde være et sekond-
ært Ord, og paastaa, at Gud
ikke findes i sit Ord i Skriften
saa vel som i de Gudsord, der er
knyttet til Daab og Nadver.

Den Gang det for Alvor knob-
ede mig (Rød.), fandt jeg in-
gen Trost hverken i det, at jeg
var døbt eller i min Altergang,
thi jeg havde været utro, men
derimod i Jesu Ord i Skriften
(Mt. 11, 28): „Kommer hid til
mig alle, som lide Møje og ere
besværede, og jeg vil give eder
hvile.“ Der fandt jeg mig per-
sønlige tiltalt, saa jeg paany turde
tilægge mig den Barneret, der
var skænket mig i Daaben.

Overalt, hvor Guds Ord findes,
der finder vi Gud. Guds Løfter
kan vi altid stole paa, derimod
kun paa vor Bekendelse, naar
den er sand og et Svar paa Guds
Ord til os.

En stor Sag at bede for.

Genforeningen mellem gamle
Danmark og Sønderjylland staar
for Døren. Vi kan sige om den,
hvad Vilh. Birkedal sagde i
Statsraadet 1864: „Det er en
stor Livs- og Dødsdag for Fæ-
drelandet“

Pastor H. O. Frimodt-Møller,
den for. Kirkes trofaste Ven i
Danmark, henvender sig til den
danske Presse i Amerika saa vel
som til Privatmænd om at virke
ihærdigt for, at danske Sønder-
jyder i Amerika rejser til Dan-
mark og stemmer for Genfor-
eningen. Gid rigtig mange kunde
komme af Sted og kaste deres
Stemme i den Anledning. Jeg
tilskynder dertil af al Kraft.
Men samtidig maa jeg udbede
mig Lov til at rette en anden
Tilskyndelse, denne nemlig:

bed for Genforeningssagen!

Der bør arbejdes. Ja, af al Magt!
men — „Ora et Labora — ogsaa
bedes, ja, Bøn er endogsaa sat
først.

Vi ser og hører, at Danmarks
Erkefjende mod Syd foretager
sig store Anstrengelser for at

hindre vort Fædreland i at faa
sit gamle Grænseland og Odels-
ret med dets trofaste Mænd og
Kvinder med danske Hjerter og
Sind tilbage, og der er Fare
for, at han skal blive Fædre-
landet baade for stærk og for
klog iden Sag som i saa mangen
anden.

Fjenden bør mødes med alle
lovlige Midler og Vaaben i den
Retning og blandt disse ogsaa
Guds Folks Bønner.

Herren kunde i gamle Dage
gøre „Aktiofels Raad til intet;“
han har ogsaa Magt endnu til
at forstyrre Danmarks Fjendes
„Anslag og Idrætter“. Derfor
lad os bede for Rettens og Sand-
hedens Sejr ogsaa i Genfore-
ningssagen.

Da man havde holdt Bods- og
Bededag i Amerika Dekorations-
dagen 1918, begyndte Bladet at
vende sig i Verdenskrigen, og
Sejren at følge de Allieredes
Vaaben, saa Krigen kunde slut-
te et halvt Aar senere. Lad den
Kendsgerning og mange andre
om Bønnens Magt og alle Guds
Forjættelser opmuntre os til at
bede for Genforeningssagen, at
den maa faa et godt og hæder-
ligt Udfald for gamle Danmark.

„Bede, banke, raabe, græde er
de Kristnes største Kunst.“

Ivar Marius Hansen,
Blair, Nebr.

NB. Andre danske Blade an-
modes om at publicere ovenstaa-
ende Henvendelse.

I. M. H.

Danske Slesvigere i Amerika!

Den største Dag i Slesvigs Hi-
storie stunder til: Dagen, hvor
Genforeningen med vort elskede
gamle danske Fædreland skal
fuldbyrdes.

Paa Æen Dag maa ingen dansk-
sindst Slesvigers Stemme sav-
nes!

Vi stævner jer hjem, slesvig-
ske Mænd og Kvinder, alle I,
som for Undertrykkelsens Magt
maatte drage fra Fædreland og
Folk til fjerne, fremmede Lan-
de! Vi stævner jer hjem til den
sidste afgørende Strid for vor
Hjemstavns Tilbagevenden! Vi
stævner jer hjem til at dele Sej-
rens og Festens Glæde med os
paa vort danske Folks største
Højtidsdag!

Velkomne skal I være iblandt
os og velkomne i hele det dan-
ske Folk!

Tyskerne har med vældig Kraft
og med alle de kendte usle Mid-
ler rejst sig for at lægge enhver
Hindring paa Genforeningens
Vej og begrænse dens Omfang
det mest mulige.

Men deres Forehavende skal
ikke lykkes! Kommer I os til
Hjælp, da skal, det er vort faste
Haab, hvert et Sogn og hver
en Landsby vindes hjem, lige til
den sydligste Linie, der er gi-
vet os Ret til at stemme om.
Det er frem for alt til Genvin-
dningen af anden Zone, I er vor
„Reserve“. Flensborg og hele
Mellemslesvig vundet tilbage paa
Afstemningens Dag, det er vort
store Maal. — Ingen vil bedre
end de mange Tusind Lands-
mænd i „De forenede Stater“
kunne hjælpe hertil.

Sæt derfor, Landsmænd, alle
Kræfter ind paa at komme hjem
at hjælpe os, da er Sejren vis,
og I skal være med at se det
frydefulde Syn, naar, som en
slesvigsk Kvinde har udtrykt det,
paa vort Folks store Dag, „Him-
len skal farves hvid og rød af
gamle Dannebrog.“

Mellemslesvigsk Udvalg, Flens-
borg i November 1919.

Bossen, Rentier.
E. Christiansen, Redaktør.
J. Ferdinand, Grosserer.
J. C. Paulsen, Grosserer.
Chr. Rayn, Advokat.

er desværre heller ikke helt ren
i den Henseende. — Det var paa
Opfordring af Amerika, at Kina
erklærede Tyskland Krig, og gik

NB. Enhver, der ønsker at
komme hjem at stemme, maa
hurtigst muligt melde Navn og
Fødested til Overretssagfører Pe-
ter Paulsen, Frederiksberggade
1, København, for rettidigt at
blive optaget paa Valglisten.

Vi beder enhver Læser af den-
ne Henvendelse at henlede de
danske Slesvigers Opmærksom-
hed paa Sagen. Dansk-Amerika-
nerne maa selv organisere Hjem-
rejsen. Der er ingen Mulighed
for at hjælpe med dette her
hjemme fra.

Fra Elk Horn. Ia.

Der bliver ikke Bibelskole i
Elk Horn i Vinter. Sagen er:
De har lagt Beslag paa vor
Kulbeholdning i Skolens Kælder
til Brug for de mange, der træn-
ger.

Det er jo kedeligt baade for
os og dem, der havde indmeldt
sig og glædede sig til sammen
med os og hverandre at leve i
det bedste, Gud har givet os.
Men der er jo intet ved det at
gøre. Vi maa tage Kaar med
saa mange andre.

Om alt gaar vel, faar vi nok
Skole senere hen i Foraaret el-
ler til Sommer.

Kr. Anker.

Grundene til Kinas Nederlag paa Fredskonferencen!

Englands og Amerikas Stilling.
(Fra „Kr. Dgbl.“'s Privat-
korrespondent i Kina.)

For hvem, der kender lidt til
Forholdene i Østen, har Japans
Politik overfor Kina under Ver-
denskrigen ikke været nogen
Overraskelse; det var kun, hvad
man havde ventet. Derimod har

Englands Stilling

i denne Sag været en stor Skuf-
felse, ikke alene for alle dem,
der hidtil havde haft deres Sym-
patier paa dets Side, men og
saa for Flertallet af Englan-
derne herude i Østen. Den nu
for nylig offentliggjorte heme-
lige Noteudveksling fra 1917 er
en Type paa en saa ynkelig
Kræmmerpolitik, som er den en-
gelske Nation ganske uværdig.

Man sælger uden at blinke An-
denmands Ejendom — hvortil
man ikke har nogen som helst
Ret — og det oven i Købet en
Forbundsfælles.

Og hvorfor?

Jo, for ikke at støde den lille
japanske Gentleman paa Man-
chetterne, saa han muligvis skul-
de blive fornærmet og maaske
sadle om — ja, ogsaa for at til-
tuske sig samme lille Gentlemans
Hjælp og Bistand til at faa end-
nu en lille Landsudvidelse i Form
af et Par Sydhavssøer!

Men ikke alene er denne
Kræmmerpolitik en stor Nation
uværdig, men den Maade, den
blev udført paa, var præget af
en saa utrolig saarende Overle-
genhed, saa den nødvendigvis
maatte føde et bittert Had hos
Kineserne. Naar saaledes Lloyd
George og Mr. Churchill paa
Fredskonferencen, da de kine-
siske Repræsentanter paataale
den Voldsdaad, Kina havde væ-
ret Genstand for i 1915, i
Anledning af de berømte 21 Artik-
ler, overlegent afbrød:

„Hvad er de 21 Artikler
for noget?“

da er dette ikke alene utilgivelig
Uvidenhed, men det er tillige en
i høj Grad ubetimelig Overlegen-
hed, som kun kan virke saa me-
get mere saarende, som nævnte
Sag var af en saadan Vigtighed
at den angik en stor Nations hele
Eksistens. Og naar man ikke har
mere Kendskab til den Sag, maa
skal være Dommer i, saa har
man ingen Ret til at være det;
det burde i hvert Fald en Ju-
rist som Lloyd George vide.

Amerika

er desværre heller ikke helt ren
i den Henseende. — Det var paa
Opfordring af Amerika, at Kina
erklærede Tyskland Krig, og gik